

Пригоди починаються!

В одному великому будинку на десятому поверсі жив хлопчик Павлусь зі своїми батьками. Він іще не ходив до школи, але вже вмів читати і навіть писати. А ще він знав багато цікавого, бо тато ділився з ним своїми науковими знаннями, а мама дозволяла дивитися розвивальні мультфільми. Тільки щоб недовго. Отже Павлусь був дуже розвинутий як на свій вік. Тому він часом почувався самотнім. Особливо коли в садочку, куди він ходив, оголошували карантин. З однолітками, що жили в їхньому будинку, Павлусеві було якось нецікаво, а більші хлопчики його у свій гурт брати не хотіли. Звісно, в нього були книжки, які Пав-

лусь міг почитати, і фломастери, якими він міг писати різні історії та робити до них малюнки. Але іноді йому так хотілося мати справжнього друга, з яким можна було б побігати, погасати, пострибати, погорлати, поговорити про все на світі й помандрувати куди завгодно.

«Невже у мене ніколи не буде справжнього друга?!» — бувало, думав Павлусь, коли залишався сам у своєму ліжечку після того, як батьки цілували його й казали «на добраніч». І йому ставало дуже-дуже сумно.

Одного разу, щойно за мамою зачинилися двері, у вікно до Павлуса зазирнув місяць і перекинув із неба на килим пасмо світла, ніби срібний місток. Ні, місячний промінь радше був подібний до гірки на дитячому майданчику, по якій так весело ковзати вниз. Ось по цій місячній гірці з'їхав білий собачка й гепнувся на килим.

— Гав-гарного вечора! — привітався собачка.

— Привіт! — сказав Павлусь. Він геть не злякався, адже собачка був маленький, ще й привітно крутив хвостиком. — Ти хто?

— Я собачка Боня і буду з тобою дружити, — відповів гість.

— Чудово! — зрадів Павлусь. Він посунувся на ліжку, поплескав рукою по ковдрі й запросив гостя: — Сідай.

— Красненько дявкую, тобто дякую. Але розсиджуватися ніколи. На нас чекають пригоди. А пригоди, як відомо, не люблять чекати. Збирайся швиденько!

— Я миттю! — Павлусь підхопився, поспіхом одягнув джинси і светрик, узув кросівки, закинув у наплічник найнеобхідніше: безхвосту гумову ящірку, пластмасового птеродактиля, червоний джип без одного колеса, зубну щітку і чарівне покривало — й повідомив:

— Я готовий!

— Тоді вперед! — сказав Боня.

— Ой, зачекай! — раптом нагадався хлопчик. Він підбіг до підвіконня, на якому росло грошове дерево, і поклав до кишені кілька листочків-монеток та кілька насіння. — Якщо нам не вистачить грошей, виростимо нові грошові дерева з насіння, — пояснив він собачці.

Боня кивнув з розумінням і потяг Павлуса за рукав місячною гіркою. Ви ж знаєте, що спускатися гіркою весело, а ось дряпатися на неї